

Nog was de vrede niet gesloten en een beleg van Antwerpen door de Staatsche troepen stond te vreezen. Een geschikt voorwendsel om er tusschen uit te gaan; men huurde daarom zooals men voorgaf gezamenlijk met Don Diego Teixeira, den stamvader van het Nederlandsche adellijke geslacht Teixeira de Mattos¹⁾, eenige huizen te Keulen. Keulen was toch goed Katholiek nog; eerst in het Noorden waren de verfoeide kettters! Kostbaarheden, meubilair enz. waren reeds heimelijk naar Holland gezonden, paspoorten voor een Keulsch zomerverblijf aangevraagd, het dienstpersoneel was grootendeels geleidelijk weggezonden, de drie reis-koetsen elk met vier paarden bespannen en twee trompetters ter beveiliging stonden gereed, toen de Goeverneur, de markies van Castel Blanco, de afreis verhinderde. In een brief wees hij Don Gyl en Teixeira op den slechten indruk op de bevolking, als de twee voornaamste handelshuizen de stad reeds nu voor den vijand zouden verlaten. Ook het Brusselsche Hof zou er bij gemis van het voorschieten van gelden schade bij lijden. Nietwaar, een bevel om te blijven met toespeling op geweld! Als het zoover was, dan zou hij op zijn ridderlijk woord twee of meerdere vendels paardevolk ter beveiliging naar Keulen medegeven en niets kon hem tot andere gedachten brengen. Teixeira wist echter op het praatje, dat zijn vrouw de baden van Spa moest gebruiken, naar Keulen te ontsnappen, waar hij den winter doorbracht en toen naar Hamburg verdween. Hij werd daar openlijk Jood en nam er een voorname plaats in de Portugeesch Joodsche gemeente in. De familie De Pinto had gedacht in Keulen tusschen vrij veel Joden te komen en vandaar Holland te bereiken. Thans moest een ander plan de bataille worden opgemaakt; men dacht er over regelrecht naar 't noorden te reizen.

Dagelijks zagen de soldaten, die de wacht in de poorten van Antwerpen hielden, in den vroegen stillen ochtendstond een koets met vier paarden de poort uitrijden, om later op den dag weer terug te keeren.

Op 12 Juli 1646 reed de familie met een koetsier, twee knechts en een dienstmeid, de vertrouwde overgebleven bedienden, door verschillende poorten tegelijk de stad uit. Snel reden de koetsen en spoedig had men het neutrale Turnhout bereikt. Een luid-

1) Jhr. dr. E. Teixeira de Mattos „Critiek en bijdrage omtrent de Oud-Spaansche en Portugeesche geslachten in Nederland" Rotterdam 1919 pag. 20 en pag. 34.